

[Rager.]

og jeg tror, det er meget rigtigt, at man nu lovfæster de 5 Uger, men man maa være klar over, at denne Bestemmelse har, som Ministeren gjorde opmærksom paa ved Fremsættelsen, samtidig en anden Virkning, idet den nemlig gør, at en Mand, der skal vise sin Tilknytning til et Fag ved, at han skaffer sig Arbejde over midlertidig Varighed, nu skal præstere 5 Ugers Arbejde i Stedet for 3 Ugers, og i Betragtning af det, jeg før sagde, er det i hvert Fald en Bestemmelse, der for Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse vil kunne gøre det noget vanskeligere at slippe af med dem, som de fra et Fag har faaet over til sig. For tidligere skulde der kun 3 Ugers Arbejde til i det gamle Fag for at have dokumenteret sin fornyede Tilknytning til Faget; nu skal der altsaa 5 Ugers Arbejde til.

Dernæst kommer det, som er Columbusægget i det foreliggende Lovforslag, nemlig Omlægningen af Understøttelsesaaret, som man i sin Tid, formentlig uden at skænke det nogen særlig Overvejelse og ret naturligt har fastlagt til at løbe sammen med Finansaaaret. Og med den Konservatisme, som aabenbart har til Huse i alle det danske Folks forskellige Anskuelse, det være sig Venstreministre, radikale Ministre eller socialdemokratiske Ministre, har man kørt med dette gennem Aarene, og det kan siges, at heller ikke Arbejdsløshedskasserepræsentanter eller Arbejdsdirektører eller Medlemmer af Arbejdsnævnet eller Embedsmænd i Ministerierne eller i Arbejdsdirektoratet tidligere er blevet opmærksom paa, at der egentlig her var et skævt Forhold. Det skulde være den nuværende Socialminister forbeholdt at gøre denne Opdagelse, og jeg tror, at det er en vel motiveret Ændring, der her sker. Det, der øjeblikkeligt sker, er dette, at Kommunerne vil blive lettet for betydelige Udgifter til Kommunehjælp, idet en Række Folk, der ellers vilde have været tvunget til at melde sig til Kommunehjælp, nu vil faa Arbejdsløshedsunderstøttelse. Det vil formentlig i flere Tilfælde betyde, at de paagældende vil faa en lidt højere Understøttelse end den, de vilde have faaet, hvis de var henvist til Kommunehjælp, men store Sager bliver det næppe. Men det betyder endvidere dette, at naar de paagældende til sin Tid maatte have opbrugt deres fulde Understøttelse inden for Understøttelsesaaret, indtræffer det paa en Tid, hvor det, som det allerede er sagt af tidligere Talere, vil være lettere for dem at faa Arbejde, og hvor det ogsaa vil være Kommunerne lettere at anvise dem Arbejde, og hvor Kommu-

nerne vil kunne anvise dem saadant Arbejde, formentlig med færre Omkostninger. Det bliver derfor ikke alene en øjeblikkelig Lettelse for Kommunerne i indeværende Finansaar, men det vil sikkert betyde en blivende Lettelse for Kommunerne, og jeg synes derfor, at det foreliggende Lovforslag paa dette Omraade byder det helt rigtige. Naar saa Spørgsmaalet er: Hvorledes skal det betaales? — saa har man naturligvis maattet overveje, om der vilde være nogen Retfærdighed i at lægge Betalingen over paa de Arbejdsløshedskasser, hvis Beregningsaar her ændres. Og dér maa jeg bekende mig til den Anskuelse, at dette vilde være urigtigt, ikke alene fordi de fleste af de Kasser, der her skal have en stor Hjælp, hører til dem, der er daarligst konsoliderede, men ogsaa fordi det atter og atter, særlig fra Arbejdsdirektørens Side, er sagt til Kasserne, at de burde konsolidere sig, og de naturligvis har gjort dette ud fra en berettiget Forventning om, at de Midler, de skaffede til Veje ved deres Konsolidering, ogsaa blev anvendt saaledes, som de havde Lov til at gaa ud fra, at de vilde blive anvendt, nemlig til den almindelige Arbejdsløshedsunderstøttelse inden for den gældende Lov og ikke til ekstraordinære Foranstaltninger.

Nu kan det ikke nægtes, at der i Fjor i Virkeligheden fra Lovgivningens Side blev foretaget et lille Skridt til Siden, dengang Spørgsmaalet var om Brændselshjælpen, men det var dog saaledes efter min Mening, at der samtidig blev givet Kassemedlemmerne saadanne Fordele, at det var fuldt berettiget, at Kasserens Ledelser og Regeringspartierne foretog dette lille Skridt til Siden. Men det bør være Undtagelsen, det maa ikke blive Regelen, for bliver det det, vil man komme til at fortryde det, fordi det da ikke længere vil blive muligt at oprettholde den Interesse, ogsaa hos Kasseledelserne, som efterhaanden er oparbejdet af Arbejdsdirektøren, for at konsolidere Kasserne. Jeg anser denne Bevægelse for at være af overordentlig stor Betydning, og der vil maaske komme den Dag, da ogsaa de, der nu kaster forelskede Øjne efter Kasserens Penge, vil sande, at det var en klog Politik, der blev fulgt.

Men det forekommer mig naturligt, at man lægger Udgifterne, for en stor Del i hvert Fald, ganske vist kun for Halvdelen, men ogsaa for Halvdelens Vedkommende, paa Kommunerne. Det er Kommunerne, der sparer ved den Kommunehjælp, der ikke udbetales, og kun Hensynet til de vanskelige økonomiske Forhold, som vore Kommuner lever under — i øvrigt ikke alene nu,